

244., 246. és 202. §§-ai értelmében az ott említett cselekményeket — a törvény szavai szerint — éppen az igazgatóságnak kell teljesítenie; a hivatkozott törvény 119. §-a, 157. §. ut. bek., a 162., 166., 201. és 205. §§-ok szerinti jogcselekményekre pedig a dolog természete szerint az igazgatóság köteles, illetve jogosult oly r.-t. esetében, amely a csődnyitás előtt felszámolását el nem határozta. De nincs is annak törvényes akadálya, hogy az igazgatóság egyes tagjai tisztükről lemondjanak.

Táji.

Az egyéni cég és tulajdonosa. Mult számunkban B. S. ismertette a kir. Kuriának egyik ítéletét, amely a felülvizsgálati kérelmet elutasítván, az „alpereseknek“ ítelt meg perköltséget, holott alperesként az egyéni cég s annak tulajdonosa állván perben, akik lényegében egy személynek tekintendők, a többes szám használata az ítélet rendelkező részében helytelennek látszik.

E részben a kir. Kuria gyakorlata aligha enged kétséget, így a VII. sz. tanács elvi éllel oktatta ki az alsóbiróságokat 7330/1923. sz. ítéletében, kimondván, hogy „az a felfogás, amelyik az egyéni céget és annak tulajdonosát két különálló jogalanynak tekinti, téves, mert az egyéni cég a cégtulajdonosnak a kereskedelmi forgalomban használt megjelölése csupán s így az egyéni cég a perben nem is szerepelhet a cégtulajdonostól különálló peres félként“.

Az egyéni cég s annak tulajdonosa tehát csakis mint egymásra utaló megjelölések állhatnak a perben szereplő valamelyik fél megnevezéseként. (Pl. zárójelben.)

F. P.

Százszázalékos kényszeregyezés. A szegedi kir. ítélőtábla 1925. július 7-én P. I. 1470/1925/26. sz. a. következő végzést hozta:

Az elsőbíróság végzését feloldja: *Indokok:* Az elsőbíróságnak azt a végzését, amellyel a kényszeregyezési eljárást a 4070/1925. M. E. számú rend. rövidítve az alábbiakban: R. 56. §-ának 5. pontja alapján abból az okból, mert az egyezségi ajánlatot a hitelezőknek kétharmad többsége el nem fogadta, megszüntette, az adós kellő időben felfolyamodással támadta meg és kérte az elsőbírói végzés megváltoztatásával az ő egyezségi ajánlatát elfogadottnak kijelenteni.

A felfolyamodással élő adós azt panaszolja, hogy az elsőbíróság a 15.700/1925. I. M. számú rendelet 2. §-ában foglalt jogszabály sérelmével bocsájtotta az ő egyezségi ajánlatát szavazásra és azt vitatja, hogy a hivatkozott rendelet intézkedéseiből kifolyólag az ő egyezségi ajánlatát azért, mert az a követeléseknek két évet meg nem haladó határidő alatt teljes összegben való megfizetését ajánlja, az elsőbíróságnak a hitelezők szavazása alá bocsájtania nem lett volna szabad, hanem azt minden szavazás nélkül elfogadottnak kellett volna kijelentenie.

A felfolyamodással élő adósnak ez a panaszja és jogi álláspontja alaptalan.

A R. 47. §-a úgy intézkedik, hogy a szavazás tárgya az egész egyezségi ajánlat elfogadása vagy el nem fogadása.

Az egyezségi ajánlatnak szerves része nemcsak az, hogy az adós a követeléseknek mekkora hányadát ajánlja megfizetni, hanem az is, hogy a felajánlott hányadot mikor, minő részletekben kívánja megfizetni és hogy az egyezésben vállalt kötelezettségének a teljesítése tekintetében minő biztosítékot nyújt.